

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobců: **a) J. N. a b) J. N.**, oba zastoupení JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem Palackého 151/10, Prostějov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného č. j. 39296/18/5200-10423-709175 a č. j. 39292/18/5200-10423-709175, obě ze dne 4. 9. 2018, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2021, č. j. 25 Af 52/2018 - 89,

t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti žalobkyně a) **se zastavuje.**
- II. Kasační stížnost žalobce b) **se zamítá.**
- III. Žalobci **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj (dále též „správce daně“) zahájil u žalobce b) dne 18. 9. 2014 a u žalobkyně a) dne 22. 9. 2014 daňové kontroly daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2013. Předmětem činnosti žalobce b) v uvedeném období byly stavební práce, zejména izolační a zednické. Žalobkyně a) participovala na příjmech žalobce b) jako spolupracující osoba (a zároveň vyvíjela vlastní podnikatelskou činnost).

[2] Dle správce daně žalobkyně a) a žalobce b) (dále jen „žalobci“) neprokázali provedení stavebních prací společnostmi PEKA GROUP s.r.o. v likvidaci a MAT-FI s.r.o. v likvidaci v deklarovaném rozsahu a ceně. Správce daně proto dospěl k závěru o daňové neúčinnosti výdajů, které žalobci uplatnili z výše uvedených sporných dodávek, a to v souhrnné výši 9.011.472 Kč, podíl žalobce b) na uvedené částce činil 94,24 % a podíl žalobkyně a) činil 5,76 %. Zprávy o daňových kontrolách byly se zástupcem žalobců projednány dne 10. 3. 2017. Na základě závěrů, uvedených ve zprávách o daňových kontrolách, vydal správce daně prvostupňová rozhodnutí, která žalobci napadli odvoláními dne 13. 4. 2017. Žalovaný v rámci odvolacích řízení doplnil dokazování a napadenými rozhodnutími odvolání zamítl a prvostupňová rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobci napadli platební výměry odvoláními, která žalovaný poté, co nechal doplnit dokazování, v záhlaví specifikovanými rozhodnutími zamítl.

[4] Rozsudkem ze dne 21. 4. 2020, č. j. 25 Af 51/2018 - 80, krajský soud napadená rozhodnutí žalovaného zrušil. Dospěl k závěru, že žalovaný nedostatečně zdůvodnil, proč zpochybněnou část daňové evidence žalobců nelze považovat za podstatnou z hlediska podmínek pro přechod na stanovení daně podle pomůcek. Uložil žalovanému nově zhodnotit možnost stanovení daně dle pomůcek se zohledněním tzv. esenciálních nákladů. Proti prvnímu rozsudku krajského soudu podal žalovaný kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil rozsudkem ze dne 12. 11. 2020, č. j. 1 Afs 204/2020 - 45, z důvodu, že žalovaný ve svých napadených rozhodnutích dostatečně přezkoumatelně zdůvodnil, proč v posuzované věci podmínky pro přechod na stanovení daně podle pomůcek nebyly naplněny; v souzené věci tak nebyly dány podmínky ke změně procesního postupu a ke stanovení daně podle pomůcek.

II. Rozsudek krajského soudu

[5] Krajský soud následně věc podruhé rozhodl nyní napadeným rozsudkem. Úvodem připomněl judikaturu vztahující se k přechodu důkazního břemene v daňovém řízení (u zpochybnění výdajů). Zhodnotil, že správce daně formuloval konkrétní skutečnosti, které vyvracely věrohodnost a průkaznost předložených dokladů a faktur ve vztahu ke společností PEKA GROUP a MAT-FI. Důkazní břemeno tedy leželo na žalobcích.

[6] Následně se zabýval otázkou, zda správce daně a žalovaný správně vyhodnotili žalobci předložené důkazní prostředky. K svědeckým výpovědím svědků V., L., F., K. a R. uvedl, že se mohly stát nepřímými důkazy ke skutečnosti, že společnosti MAT-FI a PEKA GROUP vyvíjely nějakou činnost v souvislosti se zakázkami žalobce b), avšak nebyly způsobilé plně prokázat všechna relevantní tvrzení daňových subjektů, a to ani v kontextu dalších důkazů v řízení shromážděných. Pochybnosti o deklarovaných plněních umocnily značné nedostatky ve stavebních denících a výpověď „nominálního“ jednatele MAT-FI k podobě podpisu a razítka na fakturách (jejich autenticitu popřel).

[7] Krajský soud zdůraznil, že k přenesení důkazního břemene v daňovém řízení postačuje důvodné zpochybnění tvrzení žalobců, nikoliv nutnost prokázat opak jejich tvrzení. Ti jsou poté povinni prokázat, že věci se sebehly tak, jak uváděli ve svých tvrzeních. K tomu jim nepostačí chabé nepřímé důkazy, které navíc netvoří uzavřenou a logickou soustavu, jak požaduje judikatura.

pokračování

[8] Námitku ohledně nesprávného posouzení podmínek pro daňovou uznatelnost nákladů shledal soud taktéž nedůvodnou, jelikož v tomto případě přetrvaly pochyby nejenom o rozsahu a dodavatelích posuzovaných plnění, ale také o jeho ceně. Žalobci tedy neprokázali pouze to, kdo plnění poskytl, ale také samotné provedení dotčených stavebních prací v deklarovaném rozsahu a ceně.

[9] K námitce žalobců, že měl žalovaný a správce daně stanovit daň podle pomůcek a v rámci takového stanovení daně přiznat žalobcům náklady minimálně nutné (neboli esenciální), odkázal krajský soud na odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, který neshledal důvod k přechodu na stanovení daně podle pomůcek.

[10] Žalobu z výše uvedených důvodů kvalifikoval jako nedůvodnou, a proto ji zamítl.

III. Kasační stížnost žalobců

[11] Proti rozsudku krajského soudu podali žalobkyně a) a žalobce b) (stěžovatelka a stěžovatel) obsáhlou kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), a navrhli, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Konkrétně namítli, že daňová rozhodnutí jsou založena na nesprávném hodnocení důkazů, které krajský soud akceptoval. Stěžovatelé přitom trvají na své verzi hodnocení důkazů, která vyplývá z dodatečně dohledaných smluv o dílo, stavebních deníků, svědeckých výpovědí ostatních dodavatelů stěžovatele a dalších osob (J. L., P. V., Ing. R. K., Z. R. a O. F.).

[13] Krajskému soudu stěžovatelé vytknuli nepřezkoumatelnost některých jeho závěrů, neboť se dostatečně nezabýval hodnocením provedených důkazů v předchozích řízeních. Především pak pouze letmo zmínil v kasační stížnosti specifikované smlouvy o dílo, aniž by je přezkoumatelně a podrobně hodnotil. Vůbec se nezabýval doklady o uhrazení ceny díla a evidencí zakázek. Nesprávně hodnotil skutečnosti vyplývající ze stavebních deníků a z napadeného rozsudku není ani zřejmé, zda krajský soud hodnotil stavební deníky stěžovatele nebo generálního dodavatele stavby.

[14] Soud neuvedl v napadeném rozsudku komplexní hodnotící úvahu ke všem důkazům v jejich vzájemných souvislostech. Vyslovil se pouze ve vztahu k pochybnostem správce daně, avšak již neposoudil, jak si stály důkazy provedené ve prospěch stěžovatelů. Tím měl krajský soud zároveň aprobovat rozhodnutí žalovaného, které vycházelo z nedostatečně a nesprávně zjištěného skutkového stavu.

[15] Krajský soud měl dále pochybit při právním posouzení otázky rozložení a unesení důkazního břemene. Stěžovatelé nesouhlasili s tím, že nevyvrátil pochybnosti předestřené správcem daně a žalovaným, tedy že neunesl své důkazní břemeno. Žalovaný postavil závěr o neprokázání daňové uznatelnosti vynaložených výdajů fakticky pouze na zpochybnění identity skutečného dodavatele přijatého plnění, a to na základě zpochybnění ekonomické činnosti dodavatele pro jeho nekontaktnost, resp. na podkladě popření faktické realizace předmětných prací jednatelem deklarovaného dodavatele. Pochybnosti správce daně byly

postaveny na zjištěních, které, stejně jako krajský soud, nekonfrontovali se stěžovateli navrhanými důkazními prostředky (či přímo důkazy). Správce daně a žalovaný automaticky převzali výpověď „nominálního“ jednatele jako skutkové zjištění, aniž by se zabývali pravdivostí a věrohodností jeho výpovědi (a konfrontovali je s dalšími navrženými důkazními prostředky).

[16] Konečně stěžovatelé namítli nesprávné posouzení ze strany krajského soudu, pokud jde o splnění podmínek pro daňovou uznatelnost výdajů. Důvodné pochybnosti ve vztahu ke konkrétnímu dodavateli podle nich nemohly postačovat k vyloučení předmětných výdajů za situace, kdy je nesporné, že stavební práce byly skutečně provedeny a výdaje skutečně vynaloženy.

[17] V průběhu řízení o kasační stížnosti, dne 1. 10. 2021, podali stěžovatelé návrh na přiznání odkladného účinku, který odůvodnili tím, že správce daně již přistoupil k exekuci doměřené daně a jejího příslušenství, přičemž stěžovateli a stěžovatelce hrozí, že nebudou schopni hradit své závazky vzniklé v podnikání, dostanou se do platební neschopnosti a úpadku.

IV. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[18] Žalovaný ve vyjádření stručně shrnul pochybnosti o souladu skutkového stavu deklarovaného na předložených daňových dokladech se skutečným stavem, ve vztahu k jednotlivým společnostem. Setrval na závěru, že na stěžovatele přešlo důkazní břemeno, které neunesli. Naopak doplnění dokazování pochybnosti žalovaného ještě více prohloubilo.

[19] K námitce stěžovatelů, že daňové orgány měly přihlédnout k reálnému provedení stavebních prací, upozornil, že v průběhu řízení nebylo prokázáno vynaložení výdajů v takovém rozsahu, v jakém je stěžovatel tvrdil. Stěžovatelé ani neupřesnili, jakým jiným způsobem předmětné obchodní transakce proběhly, tedy kdo byl „pravým“ dodavatelem a komu práce hradili, protože tak předmětné výdaje nelze osvědčit jakožto daňově uznatelné.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud se předně zabýval kasační stížností stěžovatelky. Soud ji vyzval usnesením ze dne 19. 7. 2021, č. j. 1 Afs 216/2021 - 15, k zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ve lhůtě 15 dnů a současně ji poučil o následcích případného nezaplacení soudního poplatku. Usnesení bylo stěžovatelce a), respektive jejímu zástupci, doručeno dne 22. 7. 2021.

[21] Podle § 47 písm. c) s. ř. s., soud usnesením řízení zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Z § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, vyplývá, že poplatková povinnost vzniká podáním kasační stížnosti. Podle § 9 odst. 1 tohoto zákona platí, že nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň

pokračování

15 dnů; výjimečně může soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží.

[22] Lhůta pro zaplacení soudního poplatku uplynula dne 6. 8. 2021 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.). Stěžovatelka v této lhůtě poplatek neuhradila. Soud proto řízení o kasační stížnosti stěžovatelky podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. zastavil.

[23] Dále Nejvyšší správní soud hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení u stěžovatele. Zjistil, že jeho kasační stížnost má požadované náležitosti, a je podaná oprávněným stěžovatelem, který je v řízení zastoupen zástupcem z řad advokátů.

[24] V souzené věci jde o opakovanou kasační stížnost, soud se tedy nejprve zabýval otázkou její přípustnosti ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je „*kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.*“ Nejvyšší správní soud se tak nemůže zabývat znovu věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a to v situaci, kdy se tímto právním názorem krajský soud řídil (srov. nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05). K přípustnosti opakované kasační stížnosti lze dále odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS, v němž se konstatuje: „*Opakovaná kasační stížnost, v níž stěžovatel vznesl pouze námitky, které mohl uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřipustná. Ze zákazu opakované kasační stížnosti platí výjimky pro případy, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Posouzení toho, které námitky mohl stěžovatel uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, závisí na konkrétních okolnostech případu.*“

[25] V projednávané věci byl předchozí rozsudek krajského soudu zrušen na základě kasační stížnosti žalovaného, a to z důvodu, že soud chybně posoudil povinnost správce daně stanovit daň podle pomůcek a v rámci takového stanovení přiznat stěžovateli tzv. esenciální výdaje. Nejvyšší správní soud se v předchozím rozsudku zabýval právní otázkou, která není předmětem nynější kasační stížnosti. Kasační stížnost tedy je přípustná.

[26] Nejvyšší správní soud proto mohl přistoupit k věcnému posouzení kasační stížnosti, přičemž její důvodnost posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[27] Nejdříve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, k níž je případně povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Vzhledem k rozsahu žaloby se krajský soud nemusel nutně vypořádat s každou dílčí žalobní námitkou (to by ani nebylo dost dobře možné). Postačí,

pokud proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žaloba jako celek neobstojí. Soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění správního orgánu, s nímž se ztotožní (srov. rozsudek ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Jak k tomu trefně uvádí Ústavní soud, není „*porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, a navazující judikatura Nejvyššího správního soudu). Krajský soud proto nemusel opětovně hodnotit každý jednotlivý důkaz, s jehož posouzením stěžovatel nesouhlasil. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatele, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by směřovalo nikoli k ochraně práv, ale jen k nekonečnému „ping pongu“ mezi Nejvyšším správním soudem a soudy krajskými.

[28] Zbývající kasační námitky se v zásadě neodlišují od žalobních, jen přičítají stejné chyby posouzení důkazů orgány finanční správy také krajskému soudu a nijak věcně nereagují na jeho závěry. Krajský soud nepochybil, pokud potvrdil způsob, kterým daňové orgány pracovaly s důkazními návrhy. Skutková zjištění daňových orgánů i jejich hodnocení považuje Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem za srozumitelná, logická a nevyvolávající pochybnosti.

[29] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že je to především krajský soud, který je oproti kasačnímu soudu povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Intervence ze strany kasačního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. např. rozsudek č. j. 6 As 256/2016 - 79 z 1. 3. 2017, bod 21). Žádné takové vady Nejvyšší správní soud nezjistil. Krajský soud dostatečně a srozumitelně vysvětlil, proč je přesvědčen, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno ohledně sporných plnění a proč považuje hodnocení důkazů ze strany žalovaného za správné. Ostatně v tomto závěru krajského soudu se také promítlo hodnocení jednotlivých důkazů, ať již samostatně nebo odkazem na rozhodnutí žalovaného.

[30] Jádrem sporu jsou výdaje, o kterých daňový subjekt tvrdil, že je vynaložil, avšak správce daně je neuznal jako daňové účinné, jelikož stěžovatel jejich vynaložení neprokázal.

[31] Podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů: „*Výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.*“

[32] Za daňově účinný výdaj podle § 24 zákona o daních z příjmu lze považovat pouze ten, který splňuje následující 4 podmínky : (1) výdaj byl skutečně vynaložen, (2) výdaj byl vynaložen v souvislosti se získáním zdanitelných příjmů, (3) výdaj byl vynaložen v daném zdaňovacím období a (4) zákon stanoví, že se jedná o daňově účinný výdaj (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 Afs 306/2018 - 40, nebo ze dne 6. 12. 2007, č. j. 1 Afs 80/2007 - 60).

pokračování

[33] Hlavní otázkou tohoto případu je, zda stěžovatel unesl důkazní břemeno ohledně prokázání provedení stavebních prací společnostmi PEKA GROUP a MAT-FI v deklarovaném rozsahu a ceně (první podmínka pro uznání výdaje za daňově účinný).

[34] Problematiku přenosu důkazního břemene ve svém rozhodnutí velmi podrobně popisoval již žalovaný a krajský soud. Není proto účelné podrobně popisovat dotčenou právní úpravu a judikaturu. Jen pro přehlednost soud uvádí, že daňové řízení je postaveno na zásadě, že daňový subjekt má jednak povinnost daň přiznat (břemeno tvrzení), jednak povinnost toto tvrzení prokázat (břemeno důkazní). Účetní doklady, tj. příjmové doklady či faktury, však zpravidla samy o sobě neprokazují, že se operace, která je jejich předmětem, opravdu uskutečnila. To obzvláště za situace, přdestře-li správce daně zdůvodněné pochybnosti o plnění v rozsahu, který tvrdí daňový subjekt.

[35] Dle § 92 odst. 5 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, správce daně prokazuje důvodnost svých pochybností o tom, že tvrzení daňového subjektu a doklady jím předložené jsou věrohodné, úplné, průkazné nebo správné. Nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují vážné a důvodné pochybnosti. Podaří-li se správci daně takové pochybnosti prokázat, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je pak svými dalšími tvrzeními a důkazy povinen rozptýlit pochybnosti správce daně. Daňový subjekt bude zpravidla tyto skutečnosti prokazovat jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (srov. např. rozsudek ze dne 30. 1. 2008, čj. 2 Afs 24/2007 - 119, č. 1572/2008 Sb. NSS, a navazující judikaturu). Správce daně samozřejmě není oprávněn daňový subjekt vyzvat k prokázání čehokoli, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám [nález ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95 č. 130/1996 Sb.)].

[36] Kasační soud považuje za nadbytečné zde znovu opakovat všechny skutečnosti, které vyvolaly pochybnosti správce daně o věrohodnosti, úplnosti, průkaznosti a správnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. S krajským soudem se však shoduje v hodnocení, že se jednalo o pochybnosti, které byly důvodné, a tedy způsobilé přenést důkazní břemeno na stěžovatele. Stěžovatel proto musel dalšími důkazními prostředky vyvrátit pochybnosti správce daně. Žádný z těchto důkazů (stavební deníky, výpovědi svědků atd.) ovšem pochybnosti správce daně nevyvrátil.

[37] Krajský soud proto správně uzavřel, že stěžovatel své důkazní břemeno neunesl. Jednotlivé důkazy hodnotil soud komplexně (a nevyšel pouze z tvrzení „nominálního“ jednatele či nekontaktnosti) a uvedl, že netvoří uzavřenou a logickou soustavu, která by podporovala tvrzení stěžovatele, jak požaduje judikatura. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a z výše uvedených důvodů se nebude podrobně zabývat jednotlivými skutkovými tvrzeními stěžovatele a s nimi jakkoliv polemizovat či je vyvracet, neboť to není v řízení o kasační stížnosti jeho úlohou.

[38] Jelikož stěžovatel neunesl své důkazní břemeno ohledně prokázání provedení stavebních prací společnostmi PEKA GROUP a MAT-FI v deklarovaném rozsahu a ceně, nebylo možné mu uznat dotčené výdaje dle § 24 zákona o daních z příjmů. V nyní

souzeném případě nebylo sporné pouze to, zda plnění poskytly stěžovateli zmíněné společnosti, ale také rozsah a cena tvrzeného plnění. Zpochybněné výdaje tedy žalovaný nemohl uznat jako daňově účinné, jak správně uzavřel krajský soud. Stěžovatelé odkazují na judikaturu Nejvyššího správního soudu k problematice uznávání výdajů v situaci, ve které nebyl prokázán dodavatel, ale nebylo sporu o skutečném provedení stavebních prací, konkrétně na rozsudek ze dne 26. 2. 2020, č. j. 4 Afs 381/2019 - 41. Tak tomu ovšem v posuzovaném případě nebylo, jelikož stěžovatelé neunesli důkazní břemeno nejenom o tom, zda byly dotčené společnosti dodavateli sporného plnění, ale také (a to zejména) ohledně jeho rozsahu a ceny plnění. Dané výdaje tedy nemohly být uznány.

[39] Vyloučil-li správce daně neprokázané výdaje, postupoval zcela v souladu s § 24 zákona o daních z příjmů a také v souladu s judikaturou, jelikož stěžovatel neunesl důkazní břemeno ohledně naplnění první podmínky pro užití zmíněného ustanovení, tedy neprokázal, zda byl výdaj skutečně vynaložen.

VI. Závěr a náklady řízení

[40] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[41] O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává. Řízení o kasační stížnosti stěžovatelky bylo zastaveno, a proto stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. listopadu 2021

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu